

(Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Paragraffer og dets Overgang til 3die Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om et midlertidigt Lønningstillæg for Finansaaet 1904—05.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3585 ff.).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Sigvald Olsen: Det Forslag, som foreligger, er jo sideløbende med det Forslag, der i de senere Aar har været forelagt her i Tinget, og jeg skulde ikke have ulejlighet Tinget med at tage Ordet, hvis det ikke havde vist sig, at dette Lovforslags Udførelse i Praksis havde medført, at man efter min Formening let kommer til at begaa en Uretfærdighed mod enkelte af Statens Arbejdere. Der staar i § 1, at der tilstaa enhver i Statens Tjeneste før den 1. April 1904 fast ansat Person . . . et Tillæg af saa og saa meget. Dette Udtryk „fast ansat Person“ er Genstand for forskellige Opfattelser i de forskellige Administrationsgrene. Jeg har allerede det første Aar, da et lignende Forslag var vedtaget, haft Lejlighed til at gøre mine Bemærkninger desangaaende, og jeg erindr, at jeg til den nuværende Finansminister rettede en Forespørgsel, da han første Gang forelagde et lignende Forslag, om, hvorledes dette Udtryk vilde blive fortolket. Den højtærede Minister svarede da, at det skulde blive saa vidt fortolket over for Statens fast ansatte Arbejdere som vel muligt. Jeg har imidlertid senere erfaret, at det neppe kan siges at finde Sted.

Jeg kommer her til at referere en Sag, der angaar dette Forhold. Nogle

Arbejdere vare beskæftigede ved 2den Ingeniørdirektion, 3die Bygningsdistrikt ved Søbefæstningen, og de fleste af dem havde været beskæftigede ved samme Arbejde en længere Aarrække, og den, hvorom det her gælder, og som henvendte sig til mig, i over 5 Aar. Denne sidste rettede den Forespørgsel til mig, om jeg ikke mente, han var berettiget til det midlertidige Lønningstillæg. Efter de Oplysninger, jeg erholdt af ham, maatte jeg sige, at efter min Mening var han berettiget dertil. Da han ønskede at faa noget offentlig frem om Sagen, sagde jeg til ham: Det er jo ikke Dem om at gøre, at der bliver skrevet om denne Sag, men at De faar Lønningstillæget, hvis De er berettiget dertil. Jeg raader Dem derfor til at gaa til Deres overordnede. Han havde henvendt sig til en Formand eller til en Assistent, men jeg sagde til ham: Gaa til den, der staar over dem. Det var en Kaptajn. Det gjorde han ogsaa, forebragte Sagen, men kom nogen Tid efter til mig med den Besked, at Kaptajnen havde ment, at han ikke kom ind under Loven. Jeg lovede da at tale med den højtærede Krigsminister om Sagen, da den særlig sorterer under ham. Det gjorde jeg. Ministeren bad mig om at indgive en lille Beretning om Sagen, og efter længere Tid fik jeg gennem Krigsministeren et Svar, der gik ud paa, at vedkommende ikke kunde betragtes som berettiget til Lønningstillæg, idet man i 3die Bygningsdistrikt gik ud fra, at de daglønnede Arbejdere kunde man ikke betragte som fast ansatte, som Distriktet vilde kunne beskæftige Aaret rundt. Det var nu imidlertid netop det, der var Tilfældet her. Vedkommende blev saa afskediget nogen Tid efter. Dette lader jo til at være ret almindeligt, naar nogen paataler sin formentlige Ret. De kunne naturligvis se fejl, og det kan jeg ogsaa i dette Tilfælde, men her var det en Mand, der har været beskæftiget adskillige Aar ved samme Arbejde, og som har erholdt et Vidnesbyrd af den betræffende Kaptajn, der lyder saaledes: „Arbejdsmand P. Jensen har været i Distriktets Tjeneste fra Juni 1898 til November 1903. Han har i dette Tidsrum udført sit Arbejde til Distriktets Tilfredshed. Han afskediges nu, fordi Distriktet ikke længere har Arbejde for ham.“ Det